

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **I. L.**, nar. X., bytem J., U. 875, zast. Mgr. Viktorem Pavlíkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opatovická 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor provozu silničních vozidel, Praha 1, nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.1.2011 č.j. 24/2011-160-SPR/3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy, odboru provozu silničních vozidel, č.j. 24/2011-160-SPR/3 ze dne 11.1.2011, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků, č.j. MHMP 717360/2010/Hol ze dne 2.9.2010, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení § 70 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále také zákon o silničním provozu) za naplnění skutkové podstaty přestupu proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm.. f) bod 5 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, byla žalobci podle § 22 odst. 1 téhož zákona uložena pokuta a současně podle § 79 dost. 1 a 4 zákona o přestupcích v souladu s § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Uvedeného přestupu se žalobce dopustil tak, že dne 22.1.2010 v 16.50 hodin řídil osobní automobil tov. značky Subaru Outback SPZ 5A7 5505 v Praze 2, přičemž vjel do křižovatky ulic Mezibranská, Anglická a Žitná, která byla v té době řízena světelným signalizačním

zařízením na signál s červeným světlem „Stůj“. Následně po spáchání přestupku v ulici Hálkova byl žalobce zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Při kontrole předložil občanský průkaz č. 111232567 a řidičský průkaz EB 696416. Uvedené skutečnosti byly doloženy oznámením přestupku zpracovaným Policií ČR č.j. OR II – 1371-5/PŘ-2010-001210 ze dne 8.2.2010 a pořízenou videodokumentací.

Žalobce v žalobě namítl nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že žalovaný nezrušil odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač tak učinil měl, neboť bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces zakotvené v článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a v článku 37 Listiny základních práv a svobod, konkrétně pak bylo porušeno žalobcovo právo na obhajobu včetně práva vyjádřit se ke všem skutečnostem a podkladům rozhodnutí, a byla rovněž porušena zásada presumpce nevinu.

Žalobce poukázal na to, že správní orgán I. stupně věc projednal v jeho nepřítomnosti, ačkoli se žalobce chtěl ústního jednání konaného dne 1.9.2010 zúčastnit spolu se svým právním zástupcem, řádně a včas požádal prostřednictvím svého právního zástupce o odročení nařízeného ústního jednání. Žalobce pak citoval z odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že má za to, že žalovaný své rozhodnutí nemůže opírat o tvrzení, že žalobce opakovaně předkládal nepodložené omluvy, a to z toho důvodu, že omluvy z jednání nařízených na 22.4.2010, 13.5.2010 a 15.6.2010 byly správním orgánem I. stupně bez výhrady akceptovány. Žalobce dále uvedl, že jako laik bez právního vzdělání a bez zkušeností s takovýmto správním řízením nevěděl, jak náležitě doložit svou omluvu. Žalobce pak nebyl správním orgánem I. stupně v žádném z případů ani vyzván, aby dodatečně svou omluvu doložil, ani poučen podrobněji pro příště, jakým způsobem má být omluva prokazatelně předložena. Žalobce proto považoval své omluvy za dostatečné. Písemnost nazvanou „Oznámení o převzetí právního zastoupení a žádost o odročení ústního jednání“ ze dne 30.8.2010 pak žalobce považuje za řádnou a v časnou a nesouhlasí se stanoviskem žalovaného k této písemnosti. Žalobce uvedl, že obviněný z přestupku má právo obhajovat se osobně nebo za pomoci právního zástupce. Pro uplatnění práva zvolit si právního zástupce není stanovena žádná lhůta. Žalobce tedy tím, že dne 30.8.2010 udělil plnou moc svému právnímu zástupci k zastupování v předmětném řízení o přestupku zcela oprávněně využil svého práva na obhajobu. Žalobce dále namítl, že podle ust. § 59 správního řádu, které se subsidiárně uplatní pro předvolání obviněného k ústnímu jednání, má být předvolání doručeno minimálně pět dní předem. Tato lhůta je stanovena zejména proto, aby měl obviněný zachovanou lhůtu pro přípravu k jednání. Právní zástupce obviněného má pak stejná práva jako obviněný, je tedy analogicky nezbytné, aby tato lhůta byla zachována i právnímu zástupci obviněného, kterého si obviněný zvolil. Okolnost, že si žalobce zvolil právního zástupce až den před jednáním, nelze klást k tíži žalobce jako obviněného. tento postup není v rozporu s žádným právním předpisem. Žalobce uvedl, že tak nelze akceptovat závěr žalovaného, že měl žalobce dostatek času nechat se zastupovat právním zástupcem, který by byl méně vytižtený a mohl by lépe hájit jeho práva.

Dle názoru žalobce oznámení o převzetí právního zastoupení pak bylo správnímu orgánu I. stupně oznámeno včas a stejně tak byl správní orgán I. stupně včas požádán o odročení ústního jednání.

Žalobce je pak toho názoru, že mu bylo upřeno právo zvolit si právního zástupce, neboť vstup právního zástupce do řízení nebyl správním orgánem I. stupně ani žalovaným

jako odvolacím správním orgánem akceptován a právnímu zástupci nebyla dána možnost vykonávat práva žalobce jako obviněného.

Žalobce odkázal na ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, který stanoví, že obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Toto ustanovení je odrazem práva na obhajobu. Žalobce uvedl, že postupem správního orgánu I. stupně, který nepřihlédl k řádné a včasné omluvě žalobce, byl žalobce zkrácen na svých právech na právo uplatnit právo na obhajobu ve smyslu uvedeného ustanovení § 73 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalobce se domnívá, že nelze krátké časové zdržení v řízení, které mělo být způsobeno tím, že si zvolil právního zástupce, nelze interpretovat jako zneužití práv účastníka řízení, jak to činí žalovaný. Žalobce považuje za osočující tvrzení žalovaného, že se snažil vyhnout sankci za spáchaný přestupek. Žalobce se domnívá, že toto tvrzení hraničí s porušením zásady presumpce neviny. Uvedl, že i v případě odročení ústního jednání na jeho žádost by pro projednání přestupku zbývala ještě řada měsíců, neboť prekluzivní lhůta by marně uplynula až dne 21.1.2011.

Žalobce dále namítl, že v důsledku jeho porušení práva vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, nebyl ani dostatečně zjištěn skutkový stav. Napadené rozhodnutí dle žalobce nemá oporu v provedeném dokazování. Žalobce již k samotnému spáchání přestupku uvedl, že se nedopustil jednání, z něhož byl shledán vinným, a protiprávní jednání také od počátku popíral. Má za to, že provedenými důkazy nebylo bezpečně prokázáno, že by projel křižovatkou, když byl na světelném zařízení signál „Stůj!“. Žalobce zastává názor, že kamerový záznam byl natočen na nezpůsobitelném zařízení, je neostrý a rozhodně nedokazuje jeho vinu. Po shlednutí kamerového záznamu byl žalobce nucen konstatovat, že ze záznamu je spíše zřetelné, že se přestupku nedopustil. Dle žalobcova názoru byly důkazy hodnoceny oběma správními orgány, aniž by byla dána žalobci možnost uplatnit právo vyjádřit se k nim a uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu. Dle žalobce žalovaný nemůže předjímat, zda by tvrzení a důkazy uplatněné žalobcem mohly nebo nemohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Dle žalobce tak žalovaný rozhodoval na základě neúplných podkladů.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, žalovaného a zároveň i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Zároveň žádal přiznání náhrady nákladů řízení.

K žalobě se vyjádřil žalovaný, poukázal na to, že má každý právo zvolit si právního zástupce kdykoli v průběhu řízení a že pro takovou volbu není stanoven žádný časový limit. To však není předmětem sporu. Stěžejní otázkou je, zda bylo možné ústní jednání nařizené na den 1.9.2010 projednat bez přítomnosti obviněného a jeho právního zástupce.

Žalovaný je přesvědčen, že v daném případě byly splněny podmínky stanovené v ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, a nedošlo tak k porušení práva na obhajobu, když správní orgán I. stupně projednal věc v nepřítomnosti obviněného. V předmětné věci bylo první ústní jednání nařizené na 22.4.2010, předvolání k tomuto jednání převzal žalobce dne 2.4.2010 a písemností odeslanou dne 16.4.2010 se omluvil z nařizeného jednání s odůvodněním, že je předvolán na stejný den a hodinu k Policii ČR. Správní orgán přeložil termín jednání na 13.5.2010, o čemž byl žalobce vyrozuměn dne 29.4.2010. Písemností ze dne 10.5.2010 se

žalobce omluvil z ústního jednání s tím, že jeho právní zástupce, kterého si hodlá v předmětné věci zvolit, je mimo území ČR. Správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání v novém termínu dne 15.6.2010, předvolání k jednání bylo žalobci doručeno dne 28.5.2010. Žalobce dne 14.6.2010 zaslal správnímu orgánu omluvu s tím, že musí vyzvednout manželku z porodnice a starat se o syna. Dále požádal o stanovení nového termínu ústního jednání až po letních prázdninách, které byl rád trávil s rodinou mimo domov. Správní orgán nařídil ústní jednání na den 1.9.2010. Žalobce dne 30.8.2010 udělil plnou moc k zastupování ve všech právních věcech advokátů Mgr. Viktoru Pavlíkovi, který téhož dne zaslal správnímu orgánu podání, v němž požádal o odročení ústního jednání, jelikož není v jeho možnosti náležitě se na jednání v tak krátké době připravit. Správní orgán neshledal uvedené jako důležitý důvod pro nedostavení se k ústnímu jednání a věc projednal dne 1.9.2010 bez účasti žalobce a jeho právního zástupce, kteří se k jednání nedostavili.

Žalovaný uvedl, že z uvedeného dopisu lze jednoznačně vysledovat obstrukční charakter jednání žalobce coby obviněného z přestupku. Jestliže správní orgán I. stupně vyhověl jeho již několikáté žádosti o odložení termínu ústního jednání a s dostatečným časovým předstihem o tom žalobce zpravili a žalobce pouhý den před termínem nařízeného jednání udělil plnou moc k zastupování v dané věci advokátovi, který následně žádal o odročení ústního jednání z důvodu tvrzené nemožnosti připravit se v tak krátké době náležitě na jednání, pak nelze žalobcovo jednání vyhodnotit jinak než jako účelové vyhýbání se ústnímu jednání o přestupku. Právo slouží bdělým, jak říká jedna z klasických právních zásad, a žalobce měl dostatečný prostor k tomu, aby rozhodl se svěřit věc do rukou právního zástupce, postupovat takovým způsobem, kterým by si zařídil efektivní právní zastoupení. Žalovaný má za to, že důvod nepřítomnosti žalobce resp. jeho právního zástupce u ústního jednání byl správně hodnocen jako nedůvodný. Ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v takovém případě explicitně připouští možnost projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného. O této skutečnosti byl žalobce v předvolání k ústnímu jednání dostatečně poučen. Z uvedeného vyplývá, že postupem správního orgánu nedošlo k porušení žalobcova práva na obhajobu a uvedený postup nepředstavuje vadu řízení.

Žalovaný dále uvedl, že se nemůže ztotožnit ani s námitkou, že by v řízení došlo k porušení zásady presumpce neviny. Jestliže žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil názor, že se žalobce snažil prodlužovat řízení o přestupku ve snaze vyhnout se odpovědnosti za přestupek, jednalo o legitimní rezultat vyslovený na základě důkladného zhodnocení žalobcova jednání v průběhu řízení před správním orgánem. Nebylo tím rozhodně dáváno v nejmenším najevo, že by bylo na žalobce nahlíženo jako vinného z přestupku ještě před vyslovením viny pravomocným rozhodnutím.

K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a při rozhodování bylo vycházeno ze spisové dokumentace správního orgánu I. stupně. Kamerový záznam na CD tvořící součást spisové dokumentace vykazuje dobrou kvalitu a spolehlivě prokazuje, že vozidlo, které následně bylo zastaveno hlídkou Policie ČR a jež řídil žalobce, vjelo do křižovatky ulic Mezibranská, Anglická a Žitná v době, kdy na světelném signalizačním zařízení svítil signál s červeným světlem „Stůj!“, a to již poměrně dlouhou dobu, neboť na světelném signalizačním zařízení pro chodce byl již rozsvícen zelený signál pro chodce se znamením „Volno!“, který při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče povinnost zastavit vozidlo. Žalobce tuto povinnost porušil a spáchání přestupku bylo dostatečně prokázáno.

Žalovaný z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dále navrhl, aby soud rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlas oba účastníci.

Soud při posouzení této věci vycházel z obsahu připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně i žalovaného.

Soud po seznámení s obsahem správního spisu vyšel z toho, že oznámením Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha II, Vyšehradská 20, Praha 2, ze dne 8.2.2010 zaslaným Magistrátu hl. m. Prahy, odd. dopravních přestupků, bylo oznámeno pozření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o přestupcích, podle kterého dne 22.1.201 v 16.50 hodin řídil žalobce vozidlo tov. značky NAG Subaru Legavy Outback BL/BPS BP9P5 DO reg. značky 5A7 5505 a na křižovatce ulic Mezibranská, Anglická, Žitná v Praze 2 nezastavil na této světelné křižovatce s vozidlem před světelným signalizačním zařízením, na kterém svítil červený signál „Stůj!“ a pokračoval v jízdě. K tomuto oznámení bylo připojeno oznámení o přestupku sepsané na místě po spáchání přestupku dne 22.1.2010 se žalobcem, v němž žalobce uvedl, že nesouhlasí a toto podepsal. K oznámení o přestupku byl připojen videozáznam o průběhu přestupku.

Magistrátem hl. m. Prahy byl dne 24.2.2010 pod č.j. MHMP 186576/2010/Hol vydán příkaz o uložení pokuty, proti kterému podal žalobce odpor v zákonné lhůtě.

Žalobce byl pak předvolán v zahájeném řízení k ústnímu jednání na 22.4.2010. Předvolání bylo žalobci doručeno 9.4.2010 a žalobce se omluvil podáním učiněným dne 20.4.2010 z tohoto jednání z důvodu předvolání na stejný den a stejnou hodinu k Policii ČR. Správní orgán I. stupně pak žalobce předvolal k ústnímu jednání na 13.5.2010. Předvolání bylo žalobci doručeno 29.4.2010 a žalobce podáním, které bylo doručeno Magistrátu hl. m. Prahy dne 13.5.2010, se z tohoto jednání omluvil a uvedl, že se nedostaví k jednání, neboť se chce nechat zastupovat právním zástupcem, který je nyní mimo území ČR. Žalobce žádal, aby jednání bylo předloženo o jeden měsíc a jeho právní zástupce měl dost času se seznámit se všemi podklady pro obhajobu.

Ve správním spise je dále založena plná moc, kterou zmocnil žalobce pana J. Č. k převzetí kopií spisového materiálu včetně obrazového záznamu, který byl v této věci pořízen. Tato plná moc byla udělena na dobu určitou do 31.5.2010. Ze spisu dále vyplývá, že dne 19.5.2010 se zmocněný zástupce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, kdy podepsal poučení o ochraně osobních údajů podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů.

Správní orgán I. stupně pak znovu pozval žalobce k ústnímu jednání na 15.6.2010. Žalobce převzal toto předvolání 28.5.2010 a omluvou doručenou správnímu orgánu dne 16.6.2010 sdělil, že se nemůže k jednání dostavit, neboť se mu narodila dcera a musí vyzvednout manželku z porodnice a zároveň se stará o šestiletého syna, který byl propuštěn

po těžké nemoci z Thomayerovy nemocnice. Žalobce zároveň požádal o stanovení termínu až po letních prázdninách, neboť chce léto strávit s rodinou mimo domov a částečně mimo republiku.

Správní orgán vyhověl této žádosti a nařídil ústní jednání na 1.9.2010, žalobce převzal předvolání dne 18.8.2010. Dne 30.8.2010 bylo správnímu orgánu doručeno faxové podání Mgr. Ivo Pavlíka, advokáta, které pak bylo doplněno písemným podáním doručeným dne 1.9.2010, jímž bylo oznamováno převzetí právního zastoupení žalobce tímto advokátem a zároveň žádost o odročení ústního jednání ze dne 1.9.2010. V této žádosti bylo uvedeno, že není v možnostech právního zástupce náležitě se k jednání připravit během tak krátké lhůty, neboť převzal právní zastoupení žalobce dne 30.8.2010.

Ve správním spise je pak založen protokol o ústním jednání o přestupku ze dne 1.9.2010, kdy bylo provedeno dokazování oznámením přestupku ze dne 8.2.2010, úředním záznamem přestupku ze dne 22.1.2010 a videozáznamem přestupku. Následně pak bylo vydáno rozhodnutí ze dne 2.9.2010 č.j. MHMP 717360/2010/Hol, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, z něhož byl obviněn. Zároveň mu byla uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž pak rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Z podané žaloby je zřejmé, že žalobce namítá jednak procesní vadu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť dle jeho názoru mu bylo upřeno právo na obhajobu tím, že ve věci proběhlo ústní jednání v jeho nepřítomnosti a nepřítomnosti jeho právního zástupce.

Další námitka se týká samotného posouzení žalobcova jednání, kdy žalobce se domnívá, že provedenými důkazy nebylo bezpečně prokázáno, že se dopustil uvedeného přestupku.

Pokud jde o první námitku, stanoví § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, že obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky.

Podle § 74 odst. 1 o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Soud vzal za prokázané ze správního spisu, že ve věci bylo správním orgánem řádně zahájeno řízení o přestupku a žalobce byl postupně předvolán k ústnímu jednání na 22.4.2010, 13.5.2010, 15.6.2010 a 1.9.2010. Jak bylo již shora citováno z obsahu správního spisu, ke všem těmito jednáními se žalobce před jednáním omluvil. Stalo se tak i k jednání nařázenému na 1.9.2010. Žalobce již v omluvě k jednání nařázenému na 15.6.2010, uváděl, že chce nechat

zastoupit právním zástupcem a z toho důvodu žádal o odročení jednání. V tom případě mu bylo vyhověno. Jeho poslední omluva, resp. omluva, kterou zaslal jím zvolený právní zástupce, jemuž žalobce udělil plnou moc těsně před jednáním dne 30.8.2010, omlouval neúčast žalobce i neúčast svou tím, že neměl dostatek času pro přípravu k tomuto jednání. Soud považuje postup správního orgánu I. stupně za správný, neboť za dané situace lze hodnotit žalobcovu neúčast při jednání za neúčast bez důležitého důvodu. Je zřejmé, že žalobce měl dost času k tomu, aby si právního zástupce zvolil včas a ten měl možnost se k jednání, které bylo na žádost žalobce nařízeno až po prázdninách, náležitě připravit. Žalobce přesto, že mu správním orgánem I. stupně bylo vyhověno a jednání bylo nařízeno na jeho žádost až po prázdninách, chtěl znovu nařízené ústní jednání zmařit. Žalovanému je třeba dát za pravdu v jeho tvrzení, že žalobcův přístup je obstrukční a jeví se jako snaha vyhnout se projednání přestupku v zákonem stanovené lhůtě jednoho roku.

Soud neshledal v postupu správního orgánu I. stupně pochybení v tom, že ve věci proběhlo ústní jednání za neúčasti žalobce i jím zvoleného právního zástupce, neboť ti se k jednání nedostavili, aniž by uvedli důležitý důvod. Takto mluvu správní orgán vyhodnotil s ohledem na omluvy žalobce k nařízeným ústním jednáním. V tomto vyhodnocení dané situace nespátřuje soud žádné pochybení. Pokud žalobce v žalobě namítal, že jeho právní zástupce nebyl řádně k ústnímu jednání na 1.9.2010 předvolán, považuje soud tuto námitku za nedůvodnou, neboť správní orgán žalobcem stanoveného právního zástupce k tomuto jednání nevolal, neboť žalobce nebyl v době vypravení předvolání právně zastoupen. K udělení plné moci došlo až dne 30.8.2010, dva dny před nařízeným ústním jednáním. Bylo tedy na žalobci, aby právního zástupce, kterého si pro toto řízení zvolil, uvědomil o tom, že je pozván k ústnímu jednání. Vzhledem k tomu, že zvolený právní zástupce sám omlouval svou neúčast i neúčast žalobce k jednání, je zřejmé, že byl žalobcem o tomto jednání informován.

Soud souhlasí se stanoviskem, které zaujal žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o stanovisko k projednání věci bez účasti žalobce a jeho právního zástupce dne 1.9.2010. Žalobcův přístup bylo možné hodnotit jako obstrukční a neúčast při ústním jednání byla proto posouzena jako nedostavení se bez důležitého důvodu.

Žalobcova námitka, že mu bylo upřeno právo zvolit si právního zástupce, není rovněž důvodná, neboť žalobce měl možnost si právního zástupce zvolit a také si zástupce pro toto řízení zvolil. Nelze dát také žalobci za pravdu v jeho tvrzení, že žalobcem zvolený právní zástupce nebyl správními orgány akceptován a nebyla mu dána možnost vykonávat práva žalobce jako obviněného. Ze správního spisu vyplývá, že poté, co žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně plnou moc udělenou právnímu zástupci, bylo tomuto právnímu zástupci doručováno a právní zástupce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně za žalobce podával odvolání.

Žalobcovo tvrzení, že mu ve smyslu § 73 odst. 2 zákona o přestupcích nebylo umožněno vyjádřit se ke všem skutečnostem, které mu jsou kladeny za vinu, a k důkazům o nich, a uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, nelze rovněž přisvědčit. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce byl k ústnímu jednání předvoláván správním orgánem I. stupně a takto mu byla dána možnost toto své právo uplatnit. To, že se žalobce k jednání ani v jednom případě nedostavil, není možno dávat za vinu správním orgánům.

Ze správního spisu rovněž vyplývá, že byl žalobce krátkodobě zastoupen zmocněncem, který převzal podklady, z nichž vycházel správní orgán I. stupně při obvinění žalobce. Je tedy nepochybné, že se žalobce s těmito podklady seznámil. To vyplývá i

z žalobcova tvrzení uvedeného v žalobě, kdy hodnotí videozáznam jako natočený na nezpůsobilém zařízení, neostrý, neprokazující jeho vinu.

Soud k této námitce uvádí, že po seznámení s obsahem správního spisu dospěl k závěru, že se v tomto případě se jedná o žalobcův subjektivní názor, pokud tvrdí, že videozáznam byl natočen nezpůsobilým zařízením a nedokazuje žalobcovu vinu. Ze záznamu je jednoznačně vidět, že vozidlo, které pak bylo zastaveno a jehož řidičem byl žalobce, projelo předmětnou křižovatkou v době, kdy ve směru jízdy žalobce již na světelném signalizačním zařízení svítil signál s červeným světlem „Stůj!“ a pro chodce zelený signál se znamením „Volno!“. Na základě tohoto zjištění pak byl žalobce zastaven hlídkou Policie ČR a ztotožněn na základě kontroly občanského a řidičského průkazu. Toto vše pak bylo doloženo oznámením přestupku.

Pokud snad žalobce namítal, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které se mu kladou za vinu, považuje soud toto tvrzení za nedůvodné. Žalobci, jak ze správního spisu vyplývá, tato možnost dána byla a pokud ji nevyužil, nelze to klást za vinu správnímu orgánu. Námitka nerespektování presumpce neviny správním orgánem prvního stupně nebyla žalobcem ničím doložena a soud v postupu správních orgánů nezjistil, že by k nerespektování této zásady trestního řízení došlo.

Soud neshledal žalobcovy námitky důvodnými, jak bylo shora uvedeno. Z těchto důvodů proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 31. března 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová